

maning om at leve i Sandhed og Selvopofrelse, hvortil han i sine Taler til Ungdommen idelig vendte tilbage. Under Indtrykket af hans Død, og idet Emanuels Tavshed for hver Dag var bleven hende et mere talende Vidnesbyrd om, hvorhen hans Længsler uimodstaaelig drog ham, voksede der i hende et Forsæt, som nu ved hendes gamle Lærers Grav og under Genforeningen med Barndomsveninden var modnet til Beslutning hos hende. Hun sagde til sig selv, at det var frugtesløst længer at stride mod det uundgaaelige, og at det derfor var bedst, baade for hendes egen og Emanuels men navnlig for Børnenes Fremtids Skyld, at der skete en afgørende Forandring i deres indbyrdes Forhold og hele Liv. Hun havde besluttet en Dag at tale rent ud med Emanuel derom; og roligt og varsomt vilde hun da sige ham, hvad der mere og mere var kommen til at staa for hende som den eneste Udvej til et nyt og lykkeligere Liv for dem alle.

IV

Det var imidlertid bleven Opholdsvejr, Skyerne havde spredt sig, og Emanuel saae nu, hvorledes smaa Skarer af Mænd og Kvinder drog fra Haven ud til en Kæmpehøj, der laa paa en Mark et Stykke fra Skolen, og hvorfra den gamle Forstander havde haft for Skik at tale paa Nationens store Mindedage. Emanuel foreslog, at ogsaa de skulde gaa derhen; . . . og lidt efter rejste de sig og fulgte ham.

Den Menneskemasse, der efterhaanden havde samlet sig omkring den paa Højen rejste Sten, bestod for en væsentlig Del af Vejlbysfolk og Skibberupere. Dagens københavnske Gæster og den norske Digter var allerede taget til Stationen for at naa Toget, og ogsaa de mere fjernboende af Stævnets Deltagere var kørt bort.

Da Emanuel sammen med Hansine og Ane naaede